

[Marianne Jelved]

skridt. Selv om vi er et lille land med stor udlandsgæld og alt muligt andet, er vi parate til at tage de skridt og prioritere det miljøarbejde, som simpelt hen er afgørende for klodens videre eksistens.

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at takke SF for forespørgslen i dag og dermed lejligheden til at diskutere emnet. Og så vil jeg fortsætte idyllen ved at sige tak til ministeren for svaret, fordi det åbenbart er en af de debatter, hvor vi, med en enkelt tidsel blandt os, jo ellers har idel idyl.

Men en af grundene til, at jeg er så glad for, at SF har rejst diskussionen, er, at vi jo i øjeblikket diskuterer Øst så meget; det er godt, at vi også kommer til at diskutere Vest lidt. Det kommer vi jo til under et lidt andet emne i eftermiddag.

Her i formiddag kan vi så starte med at sige, at vi jo ikke skal glemme, at det, at vi kigger så meget østpå, ikke betyder, at vi ikke også skal have en indsats mod Vest, så derfor synes jeg, det er godt, at hr. Gade har rejst debatten, sådan at vi kan få markeret den side også.

En anden grund til, at det er en god måde at gøre status på, er, at den internationalisering, som ministeren understreger i sin tale, og som vi allerede diskuterede for nogle uger siden i en anden miljødebat, jo netop bliver understreget af dette emne. Altså den måde, man nu her har lavet en regional løsning eller et regionalt samarbejde omkring nogle konkrete problemer på, finder vi er rigtig, og vi vil egentlig gerne have den udbygget til andre regioner.

Men det viser samtidig, at selv om man kan løse tingene eller forsøge at løse nogle ting i regioner, så er der altså nogle afgrænsningsproblemer. Nu så vi – ifølge ministeren – at Schweiz er kommet med i det her, og det er selvfølgelig udmærket, men der er jo andre lande, som også tilfører Nordsøen ganske mange ting. Det er jo ikke bare et spørgsmål om floder osv., det er også et spørgsmål om luftforurening, og den kommer unægtelig noget langt væk fra. Vi har også hele transportproblemet, altså skibe, der sejler rundt derude og gør både det ene og det andet. Alt det gør selvfølgelig, at der i en regional sammenhæng er problemer med at afgrænse 100 pct.

Derfor vil jeg godt sige, at jeg er enig med hr. Gade i – naturligvis, for ellers havde vi ikke været medforslagsstillere til dagsordenen – at der

skal være større offentlighed omkring de her ting. Men vi opfatter altså også ordet »åbenhed« i dagsordenen som en geografisk åbenhed. Man skal være åben over for, at det ikke kun er en lille kreds af lande omkring Nordsøen, som skal gøre det her; vi er nødt til at kigge lidt bredere på det. Jeg vil godt sige til ministeren, at vi altså opfatter det ord på en dobbelttydig måde.

Så vil jeg godt hilse med glæde, at ministeren understreger realismen. Det var jo et af CD's hovedord i sidste miljødebat, og det kan jeg så bruge igen i dag. Vi er helt enige med ministeren i, at det ikke kan hjælpe noget at stille alle mulige nye og flotte mål og krav op, før man er nogenlunde sikker på, at de krav, man har i forvejen, bare tilnærmelsesvis er opfyldt.

Derfor er vi også enige med ministeren i, at det, det bør dreje sig om nu, er en egentlig status: Har man overhovedet gjort det, man skulle? Og det kan man jo godt tvivle på at man har alle steder.

Men det er nok for os vigtigere at få lavet, jeg er lige ved at sige en gabestok, hvor vi kan sige til nogle lande – specielt Storbritannien selvfølgelig –: Kære venner, I har altså ikke engang lavet op til det, I én gang har lovet. Det tror vi er meget mere befordrende, end at man igen laver nogle store visionsdiskussioner, hvor Storbritannien så siger: Ih, det vil vi da vel nok gerne! Og så om 3 år kan vi lave en statuskonference, hvor det viser sig, at der alligevel ikke er kommet noget ud af det.

Jeg ville være gået ind i nogle enkeltemner, men det vil jeg nu lade være med, for dem har andre været inde på, og derfor er der ikke nogen grund til at bruge tid på det. Jeg vil bare om nærings saltproblemet sige, at et af problemerne dér for de enkelte lande måske er, at der er så voldsomt store pressionsgrupper indblandet i det.

Netop fordi det problem jo vedrører så mange mennesker og så mange forskellige mennesker, kan man være bange for, at presset for ikke at gøre noget måske er stærkere på det område end på så mange andre.

Vi kan måske også med vore egne erfaringer i baghovedet se, at det vel heller ikke er alle forudsigelser, der holder. Det kan være, vi kommer tilbage til det med vandmiljøplanen, og det kan jo godt være, at noget, vi troede virkede rigtig godt, måske virker lidt anderledes i praksis,